

Skulde et mindre Skib her af Fære for at drive paa Broen være nødsaget til at lade Ankeret falde — og dette vil selvfølgelig meget ofte indtræffe —, vil det paa Grund af den stærke Strøm og det dybe Vand falde meget vanskeligt at faa Ankeret i Hold, og maaske fører Skibet end ikke den tilstrækkelige Længde af Kæde hertil.

Stedkendte Folk mener tillige, at Telegrafkabelets nære Beliggenhed ved det projekterede Sted for Broen yderligere vil vanskeliggøre Ankring Øst for denne, men selv om det lykkes — trods Vanddybde, Strøm, Storm og Søgang — at faa Ankeret i Hold og afværge en Kollision med Broen, er Vanskelighederne ikke dermed overvundet, da Skibet jo igen skal lette og fortsætte Rejsen, men at lette et Anker paa 20 Favne Vand er intet let Arbejde for mindre Sejlskibe, hvor der ingen Maskinkraft er til Ankerhivning. Et Skib med 6 Mands Besætning skal have et meget kraftigt Mandskab for at kunne hive sit Anker hjem paa 20 Favne Vand, og skal der samtidig sættes Sejl og manøvreres med disse, vil Faren for at drive ned paa Broen i de fleste Tilfælde være overhængende, naar der ingen Bugserhjælp haves til at holde Skibet op imod Strømmen.

Maaske nødsages Skibet til at blive liggende, til Strømmen skifter, men naar man ved, at denne undertiden i en hel Uge i Træk kan løbe samme Vej med en Fart af 6 à 7 Mil, vil man forstaa, hvilket Ophold et Skib i saa Tilfælde vil være udsat for.

Foreningen mener dertor, at det vil være nødvendigt at stationere en Bugserdamper ved Broen for at afværge Kollisioner med denne og Tidsspilde for Skibene, og den mener tillige, at naar Staten ved Anlæget af Broen paafører Sejlskibsfarten den Slags Ulemper, da maa det ogsaa være Statens Pligt at afværge disse.

Angaaende Sejladsforholdene i Lille Bælt skal man henvise til de i Skrivelsen af 23. Februar 1923 gængivne Oplysninger, og angaaende Isforholdene skal man henvise til de af Kaptajn Speersneider givne Oplysninger om Isforholdene i de danske Farvande, hvorefter ogsaa store Isflager kan sætte ind i Lille Bælt.

Fhv. Havnebygmester Ølgaard har ligeledes oplyst, at en stor Isflage, der gik med stærk Fart, i Aaret 1869 raserede en stor Del af Havnen ved Middelfart og borttog en Anlægsbro Nord for Strib.

Det er saaledes ikke utænkeligt, at Isen vil kunne foraarsage Skade paa en eventuel Bro.

I Modsætning til, hvad der var Tilfældet i det foran under Pkt. 3 nævnte Forslag om Storstrømsbroen, giver det foreliggende Lovforslag kun sparsomme Oplysninger om Sejladsforholdene i Lille Bælt.

ad 3. Foreningen ser ikke bedre, end at Staten, naar den lægger den Slags Hindringer i Vejen for det enkelte Erhverv, Skibsfarten, da maa Staten selv tage Risikoen derfor og ikke tilmed lægge denne over paa det Erhverv, som den fortræddiger, og man mener derfor, at ogsaa dette Ønske er rimeligt, og den Kendsgerning, at Regeringen i sin Tid foreslog den samme Bestemmelse i det under Pkt. 3 nævnte Lovforslag, maa vel nok kunne tages som Bevis for, at Regeringen delte denne Anskuelse.

Foreningen er af den bestemte Anskuelse, at hvis Forholdet var saaledes, at et privat Jernbaneselskab vilde bygge og drive Broen, da vil Staten til Værn for Skibsfarten forlange de samme Krav opfyldt, som er fremsat foran under Pkt. 1, 2 og 3, ja maaske endog stille yderligere Krav.

Ærbødigst

P. F. V.

C. P. Lund,

Formand.